

Oponentský posudek bakalářské práce Kateřiny Skořepové: „*Typologie her a jejich konceptualizace*“. Praha, Fakulta humanitních studií UK 2011, 57 s. + 42. s. příloh

Bakalářská práce Kateřiny Skořepové se věnuje problematice pedagogiky her. Na základě analýzy tří herních „programů“ a jejich komparaci s typologií her Rogera Calloise si klade otázku, jaké jsou cíle, principy a charakteristiky her využívaných v pedagogice. Bohužel už samotná formulace výzkumného problému (s. 6, dále s. 18, resp. 19) klade na čtenáře značné nároky aby pochopil, co vlastně autorka chce v práci zkoumat.

Za teoretické východisko autorka zvolila práce Rogera Calloise a dalších filosofů konceptualizujících ve svých pracích hru, např. Jana Sokola či Eugena Finka. Na základě modernějších pedagogických konceptů se pak kriticky vymezuje zejména vůči konceptu hry jako neproduktivní činnosti. Tato kritika jí sice umožňuje zpochybnit filosofické definice hry, ale autorka již nejde dále, aby vymezila alternativní pojetí hry, které bude ve své práci zastávat (ať již některé ze zmíněných či své vlastní). Tato pojmová neukotvenost následně vede k pochybám, jak autorka hru chápe, což se projevuje i v následné analýze. Jako problematičtější se tak jeví zejména distinkce mezi hrou a kratochvílí, kterou autorka v práci nijak nevymezuje (s. 11 a 25).

Pro svou práci autorka zvolila metodu rámcové analýzy, spočívající primárně v identifikaci přítomnosti resp. absence Calloisových principů v analyzovaných hrách. Ačkoliv v práci deklaruje analýzu čtyř „programů“ či typologií, analýza her Miloše Zapletala (s. 7 a 18), se v práci nikde neobjevuje. Jako zásadnější metodologický problém shledávám fakt, že autorka nijak neupřesňuje, jak z programů vybírala hry, které podrobí analýze. Neanalyzuje totiž všechny hry, ale pouze některé z nich (např. ze 4 publikací Eduarda Bakaláře analyzuje 100 her, z prací Soňy Hermachové 130 z celkových 150).

K samotné analýze autorka přistoupila svědomitě, což dokládá více než čtyřicetistránková příloha, obsahující záznam rámcové analýzy všech analyzovaných her. Prezentace výsledků však není zcela přesvědčivá. Popisy příkladů her, na nichž autorka argumentuje použité principy, jsou často příliš strohé, tudíž čtenář bez předchozí znalosti dané hry nemůže příklad dostatečně pochopit (např. hra Den trifidů [s. 51]). Příkladů je navíc prezentováno takové množství, že je jimi čtenář doslova zahlcen.

V tomto ohledu by bylo vhodnější, kdyby autorka na základě rámcové analýzy zvolila několik příkladů her, které se zcela vymykají Calloisově klasifikaci a ty následně detailně analyzovala. Nejenže by se vyvarovala obou zmíněných nedostatků, ale zároveň by měla prostor argumentovat, zda a proč je tyto činnosti možné považovat za hry a co je jako hry činí specifickými.

V závěru (s. 54-55) autorka na základě provedené rámcové analýzy vymezuje tzv. speciální kategorii her, kterou definuje jako hry, sloužící jako prostředek k dosažení stanovených cílů. Toto vymezení je však problematičtější a vyžadovalo by obsáhlejší interpretaci. Následně prezentuje „typologii“ speciálních her, která patrně vychází z komparace typologií jednotlivých „programů“, ovšem bez jejich explicitního srovnání.

I po stránce formální práce vykazuje řadu nedostatků. Prvním z nich je nedostatečně odvedená editační práce, která způsobila, že v podstatě každá strana práce je poznamenána překlepy (opakující se *mimiky* místo *mimikry*, *atonální* místo *agonální*, apod.), chybějícími slovy, apod. A to v míře zdaleka překračující běžný standard. Mnoho nedostatků vykazuje i seznam literatury. Nejenže je řazen zcela nestandardně podle křestního jména autorů, ale u některých položek křestní jména naopak úplně chybí, v jednom případě dokonce chybí nejen jméno autora, ale i název článku a jediným uvedeným bibliografickým údajem je název periodika (*Národopisná revue*).

Ačkoliv se autorce práci nepodařilo dotáhnout po stránce koncepční, analytické ani formální, je z práce zjevné, že se snažila odvést poctivou práci. I přes zmíněné výtky se proto domnívám, že práce splňuje nároky kladené na bakalářskou práci, doporučuji ji k obhajobě a základě výše zmíněných připomínek navrhuji hodnocení **dobře**.

V Praze 13.3.2011

Mgr. Martin Heřmanský